

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/239/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111228486
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7111228486.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému Y. C., Y., S. X, o zaplatenie 562,55 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 25C/209/2012-73 z 8.2.2013 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka. Žalobcovi a žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, a vrátil žalobcovi súdny poplatok 26,87 € cestou Daňového úradu Bratislava, do 3 dní od doručenia právoplatného uznesenia.

V odôvodnení, o. i., citujúc znenie § 96 ods.1,3, § 137 a § 146 ods.2 O. s. p., uviedol, že žalobca späťvzatím žaloby z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania, že je povinný uhradiť jeho trovy, že žalovaný, ktorý má právo na náhradu trov konania, si žiadne trovy neuplatnil, preto mu ich náhradu nepriznal, že povinnosť nahradiť trovy konania nezahŕňa všetky trovy konania, ale iba tie, ktoré boli potrebné na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva, znamená to, že súd nemôže zaviazať účastníka na náhradu tých trov, ktoré druhý účastník počas konania vynaložil zbytočne, že účelnosť trov stotožňujeme s nevyhnutnosťou alebo s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc (čl.47 ods.2 ústavy), že nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobe, k meritórnemu vyjadreniu účastníka konania, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplatenie súdnych poplatkov, na hotové výdavky a napokon aj trovy zást. (advokáta). Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, keďže tieto nepovažoval za účelne vynaložené, že v danom prípade možno dôvodne predpokladať, že žalovaný v konaní nemá vedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka, že vedľajší účastník si uplatnil náhradu trov konania pred tým, ako mal možnosť oboznámiť sa so žalobou a jej prílohami a, že okrem písomného oznámenia o vstupe do konania, žiadne podanie a vyjadrenie vo veci nepodal, preto sa jeho vstup javí ako účelový vo vzťahu k náhrade trov právneho zastúpenia.

Proti uzneseniu podal včas odvolanie vedľajší účastník a to len proti výroku, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania. Tvrdil, že súd rozhodol podľa § 146 ods.2 prvá veta O. s. p., že podľa cit. ust. by mu však mala byť náhrada trov konania priznaná, že z napadnutého uznesenia tak nevyplýva, podľa akého ust. zák. súd rozhodol, keď mu náhradu trov konania nepriznal a v tomto smere je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd mu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jeho trovy konania, spočívajúce v trovách právneho zást. považuje za neúčelné. Pokiaľ túto neúčelnosť vidí súd v tom, že 1. možno dôvodne predpokladať, že žalovaný v konaní nemá vedomosť o jeho vstupe, 2. uplatnil si náhradu trov konania predtým, ako mal možnosť

oboznámiť sa so žalobou a jej prílohami, 3. okrem písomného oznámenia o vstupe do konania, žiadne podanie a vyjadrenie vo veci nepodal a 4. z uvedených dôvodov sa mu jeho vstup do konania javí ako účelový vo vzťahu k náhrade trov konania, k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa mu nechce veriť, že súd žalovanému nedoručil žiadnu písomnosť, z ktorej vyplýva, že v konaní vystupuje v postavení vedľajšieho účastníka, na podporu spotrebiteľa, že nechápe konštatovanie súdu o predpoklade, že spotrebiteľ na podporu ktorého vystupuje, nemá vedomosť o jeho vstupe do konania a, že považuje toto konštatovanie, minimálne vo vzťahu k úvahám o náhrade trov konania za bezobsažné a nadbytočné, nakoľko úvaha o jeho trovách konania nie je nijako podmienená samotnou skutočnosťou, či žalovaný vie alebo nevie, že na jeho podporu vstúpil do konania, ako vedľajší účastník. V tejto súvislosti si dovoľil dať do pozornosti, že už od 15.10.2008 (zák.č.384/08 Z. z.) bol novelizovaný § 93 ods.2 O. s. p. (jeho znenie citoval), že touto novelou bola teda od 15.10.2008 do právnej úpravy zavedená „druhá“ skupina vedľajšieho účastníctva, bezpochyby s cieľom rozšírenia ochrany práv v prípadoch, v ktorých existuje dôležitý verejný záujem, že legitímáciu na jeho vstup do konania, dáva v týchto prípadoch samotný príslušný zák., ktorým je v jeho prípade zák.č.205/07 Z. z., že zákonná úprava teda nepodmieňuje jeho pôsobenie na podporu spotrebiteľa v pozícii vedľajšieho účastníka jeho kontaktovaním sa so spotrebiteľom, ani jeho predchádzajúcou vedomosťou o jeho vstupe do konania a, že argumentácia súdu preto - podľa jeho názoru - nijako neodôvodňuje nepriznanie mu náhrady trov konania. Ďalej uviedol, že nepozná zákonnú možnosť, ako by sa mohol so žalobou a jej prílohami oboznámiť skôr, ako sa stane vedľajším účastníkom, teda skôr, ako súdu oznámi, že do konania vstúpil z vlastnej iniciatívy, že v oznámení o vstupe do konania požiadal o doručenie žaloby s prílohami, že ani v tomto bode mu nie je jasné, akú súvislosť našiel súd medzi nepriznaním jeho náhrady trov konania a tým, že si uplatnil náhradu trov konania predtým, ako mal možnosť oboznámiť sa so žalobou a jej prílohami, že náhradu trov konania si uplatnil už v oznámení o vstupe do konania, presne v súlade s § 151 ods.4 O. s. p., že ide o to, že podľa cit. ust., podmienkou na to, aby súd vyzval účastníka konania na vyčíslenie trov konania, je práve to, aby účastník podal predtým návrh na rozhodnutie o trovách, že dopredu nemôže vedieť, či žalobca vezme žalobu späť, preto je účelné a dôvodné a v súlade s požiadavkou zák., navrhnuť rozhodnúť o trovách už v prvom podaní, lebo na ďalšie už nemusí mať priestor a v takom prípade, nepodania návrhu na rozhodnutie o trovách, ho súd nie je povinný na vyčíslenie trov konania vyzvať a položil otázku, ako môže tento zákonný postup odôvodňovať nepriznanie mu náhrady trov konania. Poukázal na to, že nie je pravdou, že sa k žalobe nevyjadril, že sa k nej vyjadril podaním z 28.2.2013, zaslaným súdu elektronicky, so zaručeným elektronickým podpisom 5.3.2013, že je možné akceptovať, ak mu súd neprizná náhradu trov konania za jeho vyjadrenie k žalobe, nakoľko ho zaslal súdu po rozhodnutí a po späťvzatí žaloby, ktoré mu však súd neposlal, a preto o tom nemal vedomosť, že nič by však nemalo brániť tomu, aby mu súd priznal náhradu trov konania za úkon právnej služby, prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom, že na efektívnu a čelnú ochranu spotrebiteľa evidentne postačoval už jeho samotný vstup do konania, že nevie si predstaviť účelnejší postup, že v tejto súvislosti vyvstáva otázka, ktorou sa však súd nezaobera, prečo žalobca zobral žalobu z 5.10.2011 späť až 10.1.2013, že nemalo by byť sporným, že súd s ním koná, ako s vedľajším účastníkom zastúpeným zást., čo dokazuje, že muselo dôjsť k právnomu úkonu medzi nim a jeho zást., z ktorého vyplýva právny vzťah zastúpenia, ktorý súd nespochybňuje. K náhrade trov konania za úkon prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom, poukázal aj na judikatúru odvolacích súdov a citoval z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu (ďalej len KS) Banská Bystrica 15Co/92/2012-69 z 10.5.2012 a 17Co/202/2012-91 z 27.9.2012, uznesenia KS Prešov 17Co/134/2012 z 9.10.2012 a uznesenia KS Košice 3Cob/205/2012-86 z 24.10.2012 a 19Co/104/2012-84 z 31.7.2012. považoval za potrebné zdôrazniť, že úkon prevzatie a príprava zast. nemožno stotožňovať s oznámením o vstupe do konania a, že za samotný tento úkon žiadnu samotnú náhradu nepožaduje a ide len o súčasť prevzatia a prípravy zast. Ďalej v prvom rade chcel zdôrazniť, že náhrada trov konania nemôže predstavovať pre neho, ako vedľajšieho účastníka, rovnako ako pre akéhokoľvek účastníka žiaden majetkový prínos, že náhrada trov konania mu nahradí len to, čo je povinný zaplatiť za právne služby, z toho vyplýva, že pod formuláciou „účelový vo vzťahu k náhrade trov právneho zast.“ vníma skôr nevôľu, že to jeho zást. môže na predmetnej agende zarobiť, že na vytvorenie priestoru pre poskytovanie právnych služieb advokátom, s cieľom náhrady trov konania, však nestačí vstup vedľajšieho účastníka zast. advokátom do konania, ale nevyhnutnou podmienkou je hmotnoprávny alebo procesný úspech účastníka, na podporu ktorého vedľajší účastník zast. advokátom vystupuje, že táto súvislosť súdu zjavne uniká a zdá sa, že pre súd je nepodstatná a aj keď je očividná, súd ju vidieť nechce, vidí len priestor na akési nekalé, či špekulatívne poskytovanie právnych služieb advokátov a zisk neodôvodneného prospechu, že aj keby boli úvahy súdu o snahe vytvoriť priestor pre poskytovanie právnych služieb advokátom správne, tak logicky je to možné, len ako dôsledok efektívnej pomoci spotrebiteľovi, bez

efektívnej pomoci spotrebiteľovi totiž náhrada trov konania, ako dôsledok takejto efektívnej pomoci, do úvahy vôbec neprichádza a teda do úvahy neprichádza ani zárobok advokáta, ide totiž o to, že podľa dohody s jeho advokátmi, ak mu nebude náhrada trov konania priznaná, nárok na odmenu za poskytnuté právne služby nevznikne, že pri tomto slede udalostí, preto prichádza do úvahy len taký záver, že ústredným a jediným a aj nevyhnutným účelom a cieľom jeho činnosti, je práve a len pomoc konkrétnemu spotrebiteľovi a navyiac pomoc efektívna, keď z výsledku konania by mu mal vyplývať nárok na náhradu trov konania, samozrejme za predpokladu, že súd aj v tomto prípade mu náhradu trov konania prizná, že ak by sa tento účel nesplnil, advokát zastupujúci ho pracuje bezplatne tak, ako je to vo väčšine prípadov, vzhľadom na nepochopiteľný postup mnohých súdov a ako je to v súdnej veci, keď mu náhrada trov konania priznaná nie je, že je dokázateľné, že pri týchto podmienkach, sa tejto zväčša charitatívnej činnosti vo väčšom rozsahu venuje len hŕstka advokátov, aj preto je úroveň spotrebiteľského práva v SR v takom katastrofálnom stave a dodávatelia môžu aj naďalej realizovať svoje nekalé praktiky. Tvrdil, že pre sudcu nie je prioritné zhodnotiť, že s pomocou advokáta zachráni pred často doživotným splácaním úžery občana, skoro vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, ale zaoberá sa predovšetkým zisťovaním, či advokát na tom nezarobí, že hmotnoprávny alebo procesný úspech spotrebiteľa a tým aj jeho je pre sudcu druhoradý. Položil otázku, prečo sa sudca vôbec zaoberá pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou zárobku advokáta a prečo mu to vadí, keď advokát zarába v súlade so zák. o advokácii a jeho vykonávacími predpismi, že jeho advokáti sú platiteľmi DPH, platia dane z príjmov a v súvislosti so spotrebiteľskou agendou vytvorili 10 nových pracovných miest, že zdá sa, že to, čo pre neho je samozrejmosťou, že by mala vzniknúť silná skupina advokátov, ktorí sa budú úspešne živiť špecializovaním sa na právne služby združeniam pri ochrane spotrebiteľov, je pre súd nepredstaviteľné a rovnako sa javí, že to súd považuje až za niečo nekalé, že ak by sa jeho predstavy naplnili v praxi a ak by sa spotrebiteľská agenda stala pre advokátov atraktívnou, čo predpokladá priznávanie náhrady trov konania v súlade so zák., zahlcovanie súdov nezmyselnými, nedôvodnými, povrchnými žalobami, v ktorých sa mení len označenie dlžníka a číselné parametre uplatneného nároku nebankovými a inkasnými spoločnosťami a telefónnymi operátormi, by - odhaduje - do roka skončilo, že dodávatelia by si rovnako nedovolili zaplavovať súdy desaťtisícami žalôb, ktorými uplatňujú premlčané nároky, že zák. o advokácii ukladá advokátovi poskytovať právne služby za odmenu, pričom niektorým súdom (aj niektorým odvolacím súdom) to zjavne prekáža a z ich argumentácie nevyplýva, že by im to prekážalo z dôvodov právnych, ale iných, aj keď chápe, že ľudských, najmä uvedomujúc si množstvo jeho vstupov do konaní, že niektorým súdom zjavne vadí, že advokát by legálne zarobil poskytovaním právnych služieb v agende, kde nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že stojí na strane pravdy, čestnosti a spravodlivosti, na druhej strane, ten istý súd sa nerozpakuje priznávať v tisícoch prípadov náhradu trov právneho zast. inkasným spoločnostiam, nebankovým subjektom a telefónnym operátorom a ďalším dodávateľom, za úkony právnej služby v konaniach, v ktorých sú uplatňované úžerné úroky, plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a používané nekalé obchodné praktiky, ktorými sú masovo ožobračovaní občania SR, nespravodlivosť je donebavolajúca, že vo svetle týchto skutočností sa nemožno diviť jeho názoru, že mnohé súdy robia všetko preto, aby čo najviac eliminovali jeho aktivity, aby nepoškodzovali hospodárske záujmy subjektov, proti ktorým spotrebiteľov chráni, že sa zdá, že niektoré súdy, si sú dobre vedomé toho, že rozsah jeho pomoci spotrebiteľom nie je možné zvládnuť bez právnych služieb sociálne citiacich advokátov a preto je treba ekonomicky znemožniť poskytovanie služieb týmito advokátmi, ktorí sú na to vybavení materiálne aj personálne, že je logické, že aj možnosti týchto advokátov sú limitované potrebami finančného zabezpečenia chodu kancelárie, práve a len z prostriedkov získaných za právne služby, a ak sa advokáti špecializujú na právne služby združeniam na ochranu spotrebiteľov, najľahšie je paralyzovať ich činnosť práve nepriznávaním náhrady trov konania združeniu tam, kde sa náhrada trov konania očakáva, teda pri hmotnoprávnom alebo procesnom úspechu, že činnosť združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré svojimi vlastnými prostriedkami môže ochrániť spotrebiteľov len v málo početných jednotlivých prípadoch, je tak podstatným spôsobom paralyzovaná, že ideálnejšie si to určite dodávatelia priať nemôžu, že niektoré súdy dokonca vyslovili názor, že združenie sa má postarať o získanie dotácie od štátu a z týchto prostriedkov má financovať advokátov, že túto úvahu považuje za rovnako protispoločenskú, za akú považuje aj prax nepriznávania náhrady trov konania tam, kde náhrada trov konania by mal byť samozrejmosťou a, že ide len o iný spôsob ochrany hospodárskych záujmov dodávateľov, keď spoločnosť by sa mala skladať na neúspešné konania dodávateľov, aby neutrpeli platením náhrady trov konania z vlastných prostriedkov. K svojmu právu na náhradu trov konania poukázal zo stoviek rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov KS, príkladmo poukázal aspoň na 1 z toho ktorého senátu a to na: 11 rozhodnutí KS Košice, 18 rozhodnutí KS Prešov, 6 rozhodnutí KS Banská Bystrica, 4 rozhodnutia KS Nitra, 2 rozhodnutia KS Žilina a 4 rozhodnutia KS Trenčín (uviedol ich sp. zn. a deň ich vydania) a z

niektorých osobitne vybral, konkrétne z uznesenia KS Košice 9Co/59/2012 z 30.4.2012 a 9Co/106/2012 z 31.7.2012, KS Nitra 9Co/228/2012 z 31.8.2012 a 25Co/179/2012 z 31.7.2012, KS Banská Bystrica 16Co/186/2012 z 28.6.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012, 13Co/193/2012 z 30.7.2012 a 13Co/200/2012 z 8.8.2012, KS Trenčín 17Co/220/2012 z 18.7.2012 a KS Prešov 1Co/8/2012 z 31.5.2012 (reprodukoval časť z ich odôvodnenia a poznamenal, že na požiadanie ktorékolvek z rozhodnutí, na ktoré v tomto odvolaní poukazuje súdu zašle a, že žalobca ako účastník konaní má všetky k dispozícii). Z uvedených dôvodov navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania, pozostávajúcich z trov právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré podrobne vyčíslil.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, že inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti, že z uvedeného je zrejmé, že zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, že obdobný právny názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľil si poukázať na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. a, že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012. Ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zást. generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania a, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p. že vedľajší účastník v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovoľil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 78/03 ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vstúpil do konania na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje, že KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012 vyjadril právny názor, že v tomto konaní však nevystupuje

ako splnomocnený zást. žalovaného, pričom možno predpokladať, že o vstupe do konania vedľajšieho účastníka ani žalovaný nemá žiadnu vedomosť, že obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčíslil.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známou odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast.

splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.